

Kad koki runāja...

Reiz, kādā mājā, pavisam nelielā istabiņā, pa maza pagrabstāva lodziņa šķirbiņu spraucās iekšā jauna, nepieredzējusi dvēselīte. Tā spraucās un spraucās, bet nekas neizdevās. Pēkšņi, kā ar burvju mājienu, tā bija iekšā. Kāds nezināms spēks viņu vilka uz sievietes pusi, kura gulēja gultā. Lai gan sieviete mocījās sāpēs, tomēr viņas sejā staroja prieks. Spēks vilka dvēselīti uz priekšu, un viņa tam ļāvās. Mazā dvēselīte nonāca sievietes rokās. Tās bija mātes rokas, un mazā dvēselīte uzsāka cilvēka dzīvi lielajā pasaulē.

Gāja gadi, un dvēselīte auga. Tikai nu viņa vairs nebija dvēselīte, bet jauna, skaista meitene Darja.

Kādā drūmā ziemas dienā tajā pašā istabiņā sieviete atkal gulēja gultā un mocījās sāpēs, tikai šoreiz sievietei sejā nemirdzēja prieks, bet lija pēdējās skumju asaras. Viņa iečukstēja meitai kaut ko ausī, aizvēra acis, un krūtīs apstājās elpa. Bet Darja palika viena uz šīs pasaules – dvēselīte atkal bija viena.

Meitene vairs nezināja, ko darīt. Viņa izskrēja no istabiņas mazajā ieliņā ar basām kājām, uzvilkusi tikai veco, cauro mētelīti. Darja skrēja un skrēja, līdz nonāca kādā mežā. Kājas bija nosalušas un jau sāka zilēt. Ieskrējusi mežā, dvēselīte atrada kādu sausu, neapsnigušu vietu zem egles un aizmiga.

Meiteni pamodināja spožie saules stari. Varēja skaidri redzēt kokus un krūmus, bet ceļu no meža ārā nemanīja. Koki laistījās blāvajā saulītē, un apsnigušie krūmiņi izskatījās kā apsegti ar baltu villaini. Bet Darjai nebija laika vērot apkārtni, jo kājas sala un viņa izmisīgi meklēja ceļu mājup.

Pēkšņi viņa sadzirdēja aiz sevis kādu kustamies. Meitene pagriezās, bet tur neviens nebija. „Kas tur ir,” viņa izbijusies ierunājās, „es tevi dzirdēju, nāc ārā!” Neviens neatbildēja. Tad Darja paskatījās uz augšu.

Blakus esošā egle sakustējās un teica: „Sveika, es esmu Egle!”

Meitene pārsteigta iesaucās: „Bet koki taču nerunā!”

„Šeit ir burvju mežs. Te visi runā!” Egle paskaidroja.

Meitene ļoti vērīgi palūkojās visapkārt. Nekas neliecināja par to, ka tas būtu burvju mežs. Parasti koki, viss kā parasti. Viņa netišām apsēdās uz kāda celma.

„Eu,” celms iebļāvās, „man sāp! Jūs, cilvēki, domājat, ka mums nesāp, bet mums arī sāp!”

Darja pieleca kājās un atvainojās. Pēc tam apsēdās zemē un ziņkārīgi jautāja: „Cik ilgi jūs jau te esat?”

„Mēs te augam jau tūkstošiem gadu,” atbildēja Egle. Meitene uzdeva vēl daudz jautājumus, kas bira kā pupas pār viņas lūpām, un egle uz tiem visiem atbildēja. Pēkšņi Egle viņu pārtrauca: „Tu nemaz mūs ar sevi neiepazīstināji!”

„Mani sauc Darja,” meitene atbildēja.

Pēkšņi no zemes apakšas bija saklausāma savāda skaņa.

„Darja, ātri kāp manos zaros!” mudināja Egle.

Meitene mēģināja, bet viņai neizdevās, jo kājas bija pārāk stipri nosalušas. Egle, redzēdama, ka meitenei nekas nesanāk, nolieca savus zarus zemāk. Gandrīz pēdējā brīdī Darja ierāpās Eglē. Meitene, pavisam izbijusies, čukstēja: „Kas notiek?”

„Kuš!” teica Egle.

Zibens ātrumā no zemes izlida liels, melnbalts tīģeris ar milzīgiem zobiem. Viņš apstaigāja katru kociņu, katru krūmiņu, pārbaudīja katru mazāko aliņu un apstājās tieši pie Egles. Pēkšņi viņš iebrēcās tik skaļi, ka visa zeme nodrebēja.

„Egle! Kas tev tur zaros kustas?” tīģeris prasīja.

„Nekas,” Egle atteica.

Pēkšņi tīģeris izlaida savus garos nagus un ieskrāpēja Eglei stumbrā: „Nemelo!”

„Es nemeloju! Manos zaros neviena nav,” Egle piesmakušā balsī atbildēja. Tīģeris ieskrāpēja vēlreiz un nozuda.

Darja nokāpa no Egles. Uz tās stumbra bija dziļas brūces, pa kurām tecēja sveķi. Darja pieskārs tām, un brūces sāka dzīt. Viņa ātri atrāva roku.

„Burvju meža iemītnieku brūces spēj dziedēt tikai tas, kurš pārdzīvojis lielu zaudējumu,” koki visi vienā balsī teica. Meitene atcerējās par mirušo māti, un viņas acīs sariesās asaras. Visi koki klusēja. Viņi nemaz neprasīja, ko meitene pārdzīvojusi. Darja pielika roku Egles stumbram. Beidzot brūces bija sadziedētas.

„Paldies,” Egle teica, „es tev palīdzēšu atrast ceļu mājup. Uzkāp manā galotnē, tā tu redzēsi pilsētu!” Darja uzkāpa un paskatījās visapkārt. Tepat, netālu no burvju meža, bija pilsēta.

„Es pačukstēšu citiem kokiem, lai viņi tev palīdz atrast ceļu ārā no meža! Nāc mūs apciemot, kad paliek vientuļi! Uz tikšanos!” Egle teica un ar zaru stūma meiteni uz priekšu. Darja aizgāja, ik pa brīdim paskatīdamās atpakaļ.

Meitene gāja pa mežu, un, kā viņa paspēra kaut vienu nepareizi soli pa labi vai pa kreisi, tā koki ar saviem zariem norādīja pareizo virzienu.

Tā Darja izgāja no meža. Viņa lēnām devās pa to ceļu, pa kuru iepriekšējā dienā bija skrējusi. Lai gan kājas sala, tomēr meitene gāja lēnām, apdomādama visu, kas noticis. Pavisam nemanot, Darja bija nokļuvusi līdz mājai. Viņa iegāja istabā. Gultā gulēja mirusī māte. Istaba bija auksta.

Nākamajās dienās meitene apglabāja māti. Viņa dzīvoja tajā pašā mazajā istabiņā un katru dienu gāja apciemot Egli un pārējos kokus un krūmiņus. Zaudējusi māti, Darja tomēr nejutās tik vientuļa, jo bija ieguvusi jaunus, uzticamus un saprotošus draugus.